

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 14C/286/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6715211109
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Silvia Minková
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2016:6715211109.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v konaní pred samosudkyňou JUDr. Silviou Minkovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporkyni Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh **z a m i e t a** .

Súd odporkyni právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa návrhom na začatie konania zo dňa 21.09.2012, ktorý bol doručený tunajšiemu súdu dňa 27.9.2012 domáhal voči odporkyni náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy a to z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu, ktorým bol Okresný súd Zvolen. V návrhu uviedol, že ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úvere č. 6116270) navrhol písomným podaním spísaným procedurálnym postupom podľa § 38 a nasl. zákona č. 233/1995 Z.z. (ďalej len „Exekučný poriadok“) súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu, a to z dôvodu nerešpektovania zmluvných dojednaní a zákonných ustanovení zo strany dlžníka. Exekúciu navrhol vykonať pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 6116270 dlžníkom: I. N.Á., nar. XX.XX.XXXX. Po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor prideliť registráciu exekučnej veci č. EX 10681/2010. Súdny exekútor v snahe postupovať pri nútenom vymáhaní pohľadávky efektívne a účinne predložil jeho návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom miestne a vecne príslušnému súdu, ktorým bol Okresný súd Zvolen (ďalej len „Exekučný súd“) a požiadal ho o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spísanú súdnym exekútorom prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu jeho povinnosti zaoberať sa danou žiadosťou a rozhodnúť o nej v rámci priznanej právomoci a to v zákonom ustanovenej dobe. Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul; ak ide o exekučné konanie vykonávané na podklade rozhodnutia vykonateľného podľa § 26 zákona č. 231/1990 Z.z. o štátnej pomoci v znení neskorších predpisov, exekučný titul sa nepreskúma. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku platného od 1.6.2010 do 31.5.2011, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí

rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

V exekučnom konaní vedenom podľa týchto procesných pravidiel sa robil rozdiel medzi exekučnými titulmi. Povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti nebola založená vo vzťahu k notárskym zápisniciam a vykonateľným rozhodnutiam rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených. Na tomto mieste je potrebné upozorniť na skutočnosť, že navrhovateľ disponuje exekučnými titulmi, ktorými sú rozsudky Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 20.02.2012 (konanie začalo dňa 21.07.2010) a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty (omeškanie viac ako 579 dní). Doplnil, že na označenie exekučnej veci používa všetky informácie, ktoré má k dispozícii a ktoré pozná. Exekučný súd mu totiž neoznámil spisovú značku, pod ktorou došlo k registrácii exekučného konania na všeobecnom súde. Nesprávny úradný postup exekučného súdu charakterizovaný nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok bol príčinou konkrétneho následku, ktorý sa prejavil vznikom materiálnej škody a nemajetkovej ujmy na jeho strane. Opísaný postup exekučného súdu hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V predmetnom prípade neexistovala okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o udelení poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe. Ďalej upozornil na to, že vyvinul enormné úsilie, aby docielil vecný postup v exekučnom konaní a prinútil porušovateľa, teda exekučný súd k vydaniu rozhodnutia. Dôvodil, že viackrát žiadal exekučný súd o informáciu o stave exekučného konania a spísal sťažnosti na prieťahy v konaní. Podotkol, že nečinnosť exekučného súdu nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával exekučný súd vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa počas exekučného konania on nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR. Preto si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy, pričom majetková škoda činí sumu 125,- € (na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému 70,- €, na udržiavanie a správu informačného systému 40,- €, na administratívne spracovanie textových urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovovaním urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde 15,- €). Súčasne si uplatňuje náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 1.067,68 € (55,- € za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu a to na základe aplikácie doktríny ÚS SR špecifikovanej v žalobe, teda 660,- € za rok: 12 mesiacov v roku = 55,- € za mesiac). Pred podaním návrhu na súd postupoval podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a písomnou žiadosťou požiadal odporkyňa o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody. Odporkyňa na jeho žiadosť pozitívne nereagovala, preto podal voči nej návrh na súd. Súčasne žiadal priznať náhradu trov konania.

Predmetný návrh bol pôvodne zapísaný a vedený na tunajšom súde pod sp. zn. 10C/167/2012. Uznesením č.k. 10C/163/2012-16 zo dňa 08.02.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 22.02.2013, súd spojil na spoločné konanie veci vedené pod spisovými značkami 10C/163/2012, 10C/164/2012, 10C/165/2012, 10C/166/2012, 10C/167/2012, 10C/168/2012, 10C/169/2012, 10C/170/2012, 10C/171/2012 a 10C/172/2012 s tým, že konanie sa bude viesť pod spoločnou spisovou značkou 10C/163/2012. Následne súd uznesením č.k. 10C/163/2012-256 zo dňa 15.06.2015 vec pôvodne vedenú pod sp. zn. 10C/167/2012 vylúčil na samostatné konanie. Na základe toho bola konaniu o tejto vylúčenej veci pridelená nová spisová značka 14C/286/2015.

Odporkyňa vo vyjadrení zo dňa 17.6.2013, ktoré bolo doručené tunajšiemu súdu dňa 24.6.2013 k spojeným návrhom (ďalej len „návrh“) uviedla, že návrh považuje za právne neopodstatnený, žiadala ho v celom rozsahu zamietnuť a priznať náhradu trov konania, a to z dôvodu nepreukázania splnenia

základných zákonných podmienok pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. K návrhu vzniesla procesné námietky v tom, že síce navrhovateľ uviedol v návrhu časť dôkazov, najmä odkazuje na exekučný spis, ale v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša sám. Predovšetkým zdôraznila, že neoznačenie spisových značiek exekučných konaní, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu zo strany Exekučného súdu bolo jedným z dôvodov, pre ktorý Ústavný súd SR odmietol sťažnosti navrhovateľa na porušenie jeho ústavných práv nečinnosťou Exekučného súdu, keď uviedla príkladom rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 211/2012, sp. zn. IV.ÚS 366/2012, sp. zn. IV.ÚS 374/2012. Ďalej poukázala na to, že okrem toho, kto iný ako oprávnený v exekučnom konaní, ktorý si v súvislosti s ním uplatňuje právo na náhradu škody, má mať možnosť a záujem relevantným a jednoznačným spôsobom identifikovať konanie, v ktorom mu mala byť spôsobená škoda. V tomto smere navrhla konajúcemu súdu aplikáciu § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku. Na toto zákonné ustanovenie poukázala aj z dôvodu, že v tomto momente nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Čo sa týka uvádzaných prietahov v konaní, v prvom rade je potrebné poznamenať, že navrhovateľ za kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie považuje „žiadosť o informáciu o stave konania“. V druhom rade má za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Dňa 23. 04. 2012 jej boli doručené prvé žiadosti zo strany navrhovateľa o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23.04.2012. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.09.2012 boli okresnému súdu doručené návrhy na náhradu škody je zrejmé, že navrhovateľ ich nepodal po uplynutí 6 mesačnej lehoty, ale skôr. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Z citovaných ustanovení tohto zákona vyplýva, že poškodený sa práva na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci môže domáhať na súde až po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti (doručenia na príslušný orgán) o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Predbežné prerokovanie nároku je zákonom ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie (rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2Cz 38/76, uverejnené pod publikačným číslom R 28/1978). Preto má za to, že ide o predčasne uplatnený nárok na súde. Odporkyňa ďalej informovala súd, že napriek opakovaným výzvam na doplnenie žiadostí, ktoré Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo navrhovateľovi po doručení prvotných žiadostí o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, Ministerstvu spravodlivosti SR bola doručená len všeobecná odpoveď, kde navrhovateľ nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, nebol ochotný uviesť dátumy, kedy sa dozvedel o škode, nepriložil doklady preukazujúce vyčíslenú majetkovú škodu, neuviedol, či boli podávané sťažnosti predsedovi súdu na prietahy (ústavné sťažnosti), ani nedoplnil doklady preukazujúce „ohrozenie“ práv zánikom povinného, jeho insolvenčiou, stratou kontaktu s povinným, ktorými odôvodňuje vznik nemajetkovej ujmy. V celku navrhovateľ neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Preto nárok navrhovateľa nepovažuje za predbežne prerokovaný. Zákon č. 514/2003 Z.z. ustanovuje všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci: 1.) nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, 2.) vznik škody, 3.) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, s tým, že pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky 3 podmienky súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu uviedla, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, čo sa prejavilo vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tejto súvislosti poukázala na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.6.2011. Pokiaľ ide o znenie ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku v znení účinnom pred 1.6.2011 poznamenala, že v samotnej dôvodovej správe je k

tomuto novelizovanému ustanoveniu Exekučného poriadku uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada SR ako zákonodarný zbor SR. Preto argumentácia navrhovateľa je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca, nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred dňom 1.6.2011. Taktiež považovala za nevyhnutné poukázať na tú skutočnosť, že zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. 15-dňová lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu (okrem exekučného titulu podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d) Exekučného poriadku) a ak ho súd nepoverí, 15 dňová lehota neplatí. Nie je možné ani logicky predpokladať, že by to bol zámer zákonodarcu určiť 15 dňovú lehodu i na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu. Poukázala tiež na judikatúru Ústavného súdu sp. zn. I ÚS 16/02, z ktorého má vyplývať, že ani samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty, neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Okrem toho poukázala na ustanovenie § 9 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013, pričom žalobca nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Z uvedených dôvodov odporkyňa má za to, že nie je preukázaný nesprávny úradný postup spočívajúci v existencii prieťahov. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované v článku 48 ods. 2 Ústavy SR je pri tom kompetentný preskúmať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ustálenou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto 3 základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu (napr. I ÚS 41/02). Odporkyňa považovala za potrebné podotknúť, že podľa jej názoru efektívnosť a rýchlosť súdneho konania nie je oprávnený preskúmať súd v konaní o náhrade škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z., ale len Ústavný súd SR na podklade ústavnej sťažnosti, resp. predseda príslušného súdu na podklade sťažnosti na prieťahy. Vzhľadom na vyššie uvedené preto nepovažuje za preukázanú ani existenciu prieťahov v konaní. Ďalej vo vyjadrení odporkyňa uviedla, že ako to vyplýva zo skutkových okolností uvádzaných navrhovateľom v niektorých návrhoch, k nesprávnemu úradnému postupu súdu malo dôjsť v období pred marcom 2009. Podľa § 19 a ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody sa premlčí za 3 roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia rozhodnutia). V prípade, ak mala navrhovateľovi vzniknúť škoda práve nesprávnym úradným postupom spočívajúcim v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15-dňovej lehote, lehota na uplatnenie tohto nároku (premlčacia lehota) uplynula po 3 rokoch od momentu uplynutia 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Vzhľadom na uvedené odporkyňa vzniesla námietku premlčania, ak došlo k uplynutiu 15 dňovej lehoty od doručenia žiadosti o udelenie poverenia dňom 23.4.2009 t.j. 3 roky pred dňom, kedy jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. Tiež pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je okrem iného nevyhnutné preukázať existenciu škody a jej výšku. Navrhovateľ doposiaľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje je možné považovať za hypotetické. Na tomto mieste je potrebné poukázať na tú skutočnosť, že navrhovateľ neuvádza, či predmetné vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. skutočnú škodu alebo ušlý zisk. Skutočná škoda je totiž trvalé zmenšenie majetku poškodeného a ušlý zisk predstavuje ušlý majetkový prospech, resp. nerozmoženie majetku poškodeného, ktorý by bolo možné dôvodne očakávať, nebyť škodnej udalosti, s ohľadom na pravidelný beh vecí. Na základe ustálených definícií skutočnej škody a ušlého zisku navrhovateľ doposiaľ neunesol dôkazné bremeno tvrdenia tým, že nekonkretizoval, či si uplatňuje skutočnú škodu alebo ušlý zisk a zároveň odporkyňa zastáva názor, že navrhovateľom uvedenú paušalizáciu vecných nákladov nemožno považovať ani za zmenšenie majetku poškodeného, ani za ušlý majetkový prospech, a teda logicky nie je možné domáhať sa ich náhrady podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Odporkyňa upriamila pozornosť na skutočnosť, že navrhovateľ by v tomto konaní na preukázanie vzniku škody musel produkovať dôkazy. Od povinnosti riadne preukázať vznik a výšku škody navrhovateľa neodbreňuje množstvo podaných žalôb, ťažkosti pri jej vyčíslení

a preukázaní, ani ochrana osobných údajov, obchodného tajomstva, či dôverných informácií, teda skutočností, ktorými navrhovateľ exemplárne nesplnenie dôkaznej povinnosti odôvodňuje. Odporkyňa má za to, že navrhovateľ ako spoločnosť, ktorá sa zaoberá spotrebiteľskými úvermi k svojej činnosti nepochybne potrebuje a využíva informačný systém, ktorý poskytuje prehľad poskytnutých úverov. Takýto systém musel využívať nielen počas domnelých prieťahov, ale aj pred týmto obdobím, ako aj po ňom, nielen na správu pohľadávok, ktoré boli predmetom exekúcií, ale aj takých, pri ktorých žiadne exekúcie neprebíhali, resp. prebiehali bez namietaných nedostatkov. Akákoľvek výška nákladov na správu, resp. udržiavanie informačného systému vznikala navrhovateľovi bez ohľadu na tvrdené prieťahy a jej uplatnenie považuje odporkyňa za účelové. Na základe týchto skutočností je odporkyňa toho názoru, že nemôže niesť zodpovednosť a nahrádzať navrhovateľovi materiálnu škodu tak, ako si ju uplatnil v tomto konaní, pretože navrhovateľ nepreukázal jednak vznik a ani výšku škody. Pokiaľ sa ďalej navrhovateľ domáha aj náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, tu odporkyňa poukázala na skutočnosť, že vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. Samotná judikatúra poukazuje na tento aspekt v rozsudku NS ČR sp. zn. 3Cdo 675/2011, kde je uvedené, že odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevznikla ujma priamo. Navrhovateľ uvádza aj „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“, ale tieto nie sú bližšie konkretizované. Taktiež neupresnil v čom a ako situácia „ovplyvnila ďalšie jeho podnikateľské postupy“. Navrhovateľ zjavne tak opomína, že pri uplatňovaní nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim zadosťučinením. Uvedené z návrhu nevyplýva a z tohto dôvodu nepovažuje za preukázaný tak vznik nemajetkovej ujmy, ako ani to, že by sa mala poskytnúť navrhovateľovi jej náhrada v peniazoch. V tejto súvislosti poukázala na ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ako i na ustanovenie § 17 ods. 2 a ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.. Nie je možné opomenúť povahu a predmet konania, v ktorom malo k nesprávnemu úradnému postupu dôjsť, a to pri zohľadnení povahy podnikateľskej činnosti navrhovateľa a povedomí, ktoré je okolo navrhovateľa v spojení s touto podnikateľskou činnosťou vytvorené. V posledných rokoch všetky zložky štátnej moci zamerali svoju pozornosť na ochranu spotrebiteľských práv, pričom je všeobecne známe, že potrebu ochrany práv spotrebiteľov podmienila najmä činnosť navrhovateľa na trhu spotrebiteľských úverov. Práve uplatňovanie rôznych pohľadávok z titulu spotrebiteľských úverov je predmetom exekučných konaní, ktoré navrhovateľ inicioval a v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu. Odporkyňa k vyjadreniu doložila list Európskej komisie Generálneho riaditeľstva pre spravodlivosť č. JUST/A3/RM/kb D (2010)/1360 adresovaný stálemu predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na to, že v súvislosti s podnikateľskými praktikami navrhovateľa dostala sťažnosti od slovenských spotrebiteľov, ako aj sťažnosť od Slovenského združenia na ochranu spotrebiteľov, pričom útvary Komisie sa o týchto praktikách dozvedeli aj prostredníctvom návrhu na začatie prejudiciálneho pojednania, ktorý podľa článku 267 ZFEÚ podal Krajský súd v Prešove (vec C-76/10). Okrem uvedeného o negatívnej percepcii navrhovateľa verejnosťou, resp. aj špecializovanými organizáciami na ochranu spotrebiteľov (napríklad Spotrebiteľské centrum) svedčí napríklad článok v denníku SME zo dňa 16.07.2012, ktorý odporkyňa tiež pripojila k vyjadreniu. Z uvedeného článku napríklad vyplýva, že navrhovateľ obišiel zákaz vymáhať pohľadávku exekúciou. Podľa uvedeného článku Okresný súd Prešov označil konanie v prejednávanej veci za mimoriadne závažnú nečestnú činnosť, pričom článok popisuje aj niektoré prípady, keď sa jednotliví spotrebiteľia napokon domohli svojich práv (s odkazom na rozhodnutie Súdneho dvora v Luxemburgu, ktorý poukázal na nezrovnalosti v zmluve, chýbajúcu RPMN a neprímerané sankcie a úroky). Z článku vyplýva aj nemenej významná skutočnosť, že Asociácia organizácií splátkového predaja, ktorá sa nestotožňuje s konaním navrhovateľa, vylúčila navrhovateľa zo svojich radov. Z popísaného je zrejmé, že navrhovateľ a jeho praktiky sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušenie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť navrhovateľa podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Navrhovateľ je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné podmienky, zneužívajúc slabé finančné a právne vedomie nízko príjmových osôb. Vzhľadom na uvedené má za to, že navrhovateľ nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súlad postupu navrhovateľa s dobrými mravmi, ako aj nedostatočnosť konštatovania porušenia práva. Zároveň aplikujúc § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. po zohľadnení osoby poškodeného a vnímania doterajšieho pôsobenia navrhovateľa (ako spoločnosti s negatívnou povestou využívajúcou neprijateľné podmienky), minimálnej závažnosti prípadnej ujmy a následky, ktoré navrhovateľovi mohol namietaný nesprávny úradný

postup spôsobiť, nemôže byť navrhovateľovi priznaná žiadna náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch. Odporkyňa tiež namietala príčinnú súvislosť ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu. Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov ja každá príčina niečím vyvolaná a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, nepretržitý. Nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti, ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku, nemožno tvrdiť, že by navrhovateľovi vznikla škoda postupom súdu. Navrhovateľ tak nepreukázal, že by činnosťou súdu v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik, ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu spočívajúcim v tom, že zamietol žiadosť o udelenie poverenia, a to po zákonom stanovenej lehote a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu.

V súdnej veci súd nariadil pojednávanie na deň 18.04.2016. Na toto pojednávanie boli právny zástupca navrhovateľa i odporkyňa predvolaní včas a riadne. Odporkyňa podaním zo dňa 14.04.2016, doručeným tunajšiemu súdu dňa 14.04.2016 prostredníctvom e-mailu ospravedlnila svoju neúčast' na tomto pojednávaní z dôvodu jej kapacitných a personálnych možností vzhľadom na značný počet pojednávaní po celom území SR v obdobných konaniach s navrhovateľom, s ohľadom na hospodárnosť konania ako aj s ohľadom na predpokladaný postup navrhovateľa, ktorý sa podľa doterajších skúseností odporkyne pojednávaní taktiež nezúčastní, pričom sa odporkyňa pridržala svojich zaslaných vyjadrení k veci.

Právny zástupca navrhovateľa elektronickým podaním zo dňa 11.06.2015, ktoré bolo súdu doručené v ten istý deň, požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania na deň 15.06.2015 ešte v rámci spoločného konania pod sp. zn. 10C/163/2012 z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a prejudiciálnej otázky v konaní, ako aj návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd, a ktorého dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyúčtenia sudcu povereného prejednávaním veci. Tunajší súd tomuto návrhu na prerušenie konania nevyhovел s tým, že uznesením č.k. 14C/286/2015-167 zo dňa 15.02.2016 konanie o tomto procesnom návrhu zastavil pre prekážku právoplatného rozhodnutia o tomto návrhu podľa § 159 ods. 3 O.s.p., podľa ktorého len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Bližšie zdôvodnenie procesného postupu súdu je uvedené v tomto uznesení.

Podaním zo dňa 11.06.2015, doručeným tunajšiemu súdu v ten istý deň elektronickou formou, navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhol prerušiť toto súdne konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. do právoplatného rozhodnutia o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhla predložiť SR - Ministerstvo spravodlivosti SR Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. O tomto procesnom návrhu navrhovateľa rozhodol súd uznesením č.k. 14C/286/2015-163 zo dňa 15.02.2016, ktorým tento návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Bližšie zdôvodnenie procesného postupu súdu je uvedené v tomto uznesení.

Podaním zo dňa 15.04.2016, doručeným súdu toho istého dňa formou e-mailu, navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhol prerušiť toto súdne konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. do právoplatného skočenia konania vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. O tomto procesnom návrhu navrhovateľa rozhodol súd uznesením č.k. 14C/286/2015-179 zo dňa 18.04.2016, ktorým tento návrh navrhovateľa na prerušenie konania zamietol. Bližšie zdôvodnenie procesného postupu súdu je uvedené v tomto uznesení.

Navrhovateľ, jeho právny zástupca, ani odporkyňa sa pojednávania dňa 18.04.2016 nezúčastnili, súd vec na tomto pojednávaní prejednal a rozhodol v ich neprítomnosti v súlade s § 101 ods. 2 O.s.p.

Navrhovateľ k návrhu na začatie konania nepredložil žiadne dôkazy. Konanie exekučného súdu, ktorým mal byť Okresný súd Zvolen a v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu zakladajúceho jeho nárok na náhradu majetkovej škody a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch identifikoval spisovou značkou exekučnej veci vedenej súdnym exekútorom (neoznačeným), spisovú značku súdneho spisu exekučného súdu (Okresného súdu Zvolen) neuviedol, len žiadal vykonať dôkaz oboznámením týmto exekučným spisom, pričom tento identifikoval tak, že je založený pre exekučné konanie vedené medzi oprávneným POHOTOVOST' s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava a povinným (dlžníkom) uvedeným v návrhu pre vymoženie peňažnej pohľadávky, ktorá vznikla neplnením záväzku povinného (dlžníka) vyplývajúceho zo zmluvy o úvere špecifikovanej v

návrhu s tým, že exekučný súd mu neoznámil spisové značky, pod ktorými došlo k registrácii exekučných konaní na exekučnom súde. V návrhu neopomenul uviesť „exekučný titul“, na základe ktorého podal návrh na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora.

Na základe týchto údajov navrhovateľa súd v súdnej veci zadovážil súvisiaci exekučný spis exekučného súdu a vykonal dokazovanie týmto exekučným spisom, keď ho identifikoval ako sp. zn. 22Er/913/2010.

Súd z exekučného spisu sp. zn. 22Er/913/2010 (EX 10681/2010, súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý) zistil, že návrh na začatie exekúcie bol podaný voči povinnému: I. N., nar. XX.XX.XXXX. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 09.09.2010. Prípisom zo dňa 03.03.2011 exekučný súd vyzval súdneho exekútora, aby zabezpečil opravu návrhu na vykonanie exekúcie, nakoľko tento obsahoval nedostatky. Uznesením č.k. 22Er/913/2010-12 zo dňa 05.05.2011 exekučný súd žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu nebolo podané odvolanie. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 16.03.2012. Uznesením č.k. 22Er/913/2010-22 zo dňa 04.03.2013 bolo exekučné konanie zastavené.

Navrhovateľ v súdnej veci uplatnil nárok podľa zákona č. 514/2003 Z.z., o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“), keď bolo potrebné aplikovať na daný nárok ustanovenia tohto zákona účinné v rozhodnom období, teda ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z., v znení zákonov č. 215/2007 Z.z., č. 477/2008 Z.z., č. 517/2008 Z.z., č. 508/2010 Z.z.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a) bod 1. zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde.

Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk.

Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že v prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa jedná o objektívnu zodpovednosť, čo znamená, že zo strany oprávneného subjektu (poškodeného) nie je potrebné preukazovať zavinenie vo forme úmyslu, resp. nedbanlivosti, ale stačí preukázať, že škoda je výsledkom činnosti príslušného orgánu štátu.

Pre priznanie náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je nevyhnutné súčasné splnenie troch podmienok: 1) nesprávny úradný postup, 2) vznik škody a 3) príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Predpoklad súčasného splnenia uvedených podmienok znamená, že ak chýba čo i len jedna z podmienok, náhradu škody nie je možné priznať.

Dôkazné bremeno preukázať podmienky náhrady škody spočíva na poškodenom. V súdnej veci je to na navrhovateľovi.

Pojem „nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci“ nie je zákonodarcom v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. výslovne definovaný, je uvedený len príkladmo. Je však možné vyvodiť, že ide o taký úradný postup, ktorý má vadu, ktorá nie je v súlade s príslušnou právnou úpravou. Jedná sa o postup, pri ktorom dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie orgánu verejnej moci alebo porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľa tejto činnosti, teda o postup nezákonný. Skutočnosť, že ide o nesprávny úradný postup taktiež určuje fakt, že musí ísť o úradný postup priamo súvisiaci s výkonom právomoci orgánu verejnej moci.

Navrhovateľ odvodzuje nárok na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu Exekučného súdu, ktorý v konaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nekonal v súlade s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keď zamietajúce rozhodnutie vydal po uplynutí 15 dní.

Aktuálna právna úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je koncipovaná ako absolútna objektívna zodpovednosť. Na to, aby vznikla právna zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, musia byť splnené určité zákonné podmienky, ktoré sa v právnej teórii i v praxi označujú ako predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu. Konkrétne sa jedná o existenciu týchto predpokladov: 1. porušenie právnej povinnosti (protiprávny úkon), 2. nepriaznivý následok protiprávneho úkonu, resp. škodnej udalosti, ktorým je určitá škoda (ujma), 3. príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti (protiprávnym úkonom), resp. právne relevantnou udalosťou spôsobujúcou škodu (škodnou udalosťou) a nepriaznivým následkom, teda ujmom (škodou).

Prvým predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je protiprávnosť, resp. nezákonnosť pri rozhodovaní alebo úradnom postupe orgánu verejnej moci. Protiprávnosť, resp. nezákonnosť sa orgán verejnej moci pri výkone verejnej moci môže dopustiť: a) nezákonným rozhodnutím, b) nesprávnym úradným postupom, c) rozhodnutím o zatknutí, zadržaní alebo iným pozbavením osobnej slobody (za podmienok uvedených v § 7 zákona č. 514/2003 Z.z.), d) rozhodnutím o treste, ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe (za podmienok uvedených v § 18 zákona č. 514/2003 Z.z.).

Ďalším predpokladom zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je vznik škody, ktorá sa prejavila u poškodeného vo forme majetkovej ujmy (vo forme skutočnej škody, ušlého zisku) alebo vo forme nemajetkovej ujmy.

Posledným predpokladom zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je príčinná súvislosť medzi protiprávnosťou pri rozhodovaní alebo úradnom postupe orgánu verejnej moci a vznikom škody. O uvedenú príčinnú súvislosť pôjde vtedy, ak škoda vznikla v dôsledku nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, pričom musí byť nesporné, že ak by nedošlo k nezákonnému rozhodnutiu, resp. nesprávnemu úradnému postupu, nedošlo by ani k vzniku škody. Pretože zákonná úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je koncipovaná ako objektívna zodpovednosť, od poškodeného sa pre úspešné uplatnenie nároku tejto zodpovednosti vyžaduje preukázanie vyššie uvedených zákonných predpokladov tejto zodpovednosti. Nie je teda zaťaženie povinnosťou preukazovať i zavinenie zodpovedného subjektu.

Za nesprávny úradný postup možno vo všeobecnosti považovať porušovanie pravidiel, ktoré sú predpísané právnymi normami pre činnosť príslušných orgánov verejnej moci, ktorá je v rozpore so zákonom, resp. s jeho konkrétnym ustanovením. Nesprávnym úradným postupom je každý postup orgánu verejnej moci, ktorý pri výkone verejnej moci postupuje v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi alebo v rozpore so zásadami výkonu verejnej moci a základnými právnymi princípmi. Aktuálna právna úprava v § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. uvádza v demonštratívnom výpočte prípady, ktoré sa považujú za nesprávny úradný postup. Konkrétne ide o porušenie povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, o nečinnosť, o zbytočné prieskumy v konaní, alebo o iný nezákonný zásah do práv a do právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Zároveň je potrebné zdôrazniť, že podmienkou na aplikáciu § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. je to, aby štát (prostredníctvom svojich orgánov alebo iných orgánov verejnej moci) vystupoval ako nositeľ verejnej moci pri jej uplatňovaní. Pre úplnosť je potrebné uviesť, že i v prípade tejto zodpovednosti sa vyžaduje

existencia všeobecných predpokladov škody a to vznik škody a príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody.

Navrhovateľ sa v prejednávanej veci domáhal nároku na náhradu majetkovej škody, ako aj nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch tak, ako bol tento bližšie špecifikovaný v návrhu. Ťažisko argumentácie navrhovateľa o nesprávnom úradnom postupe Exekučného súdu je v tvrdení, že k rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej 15 dňovej lehoty.

Zákon č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z.z.“) nadobudol účinnosť dňa 01.07.2002. V § 35 tento zákon ustanovuje, že doručený rozhodcovský rozsudok, ktorý už nemožno preskúmať podľa § 37, má pre účastníkov rozhodcovského konania rovnaké účinky ako právoplatný rozsudok súdu.

Exekučný poriadok v znení účinnom od 01.02.2002 do 31.08.2005 za exekučné tituly v § 41 ods. 1 a ods. 2 označoval: vykonateľné rozhodnutie súdu, ak priznáva právo, zaväzuje k povinnosti alebo postihuje majetok, ale aj iné vykonateľné rozhodnutia, schválené zmiery, platobné výmery, výkazy nedoplatkov a dohody, v ktorých súdnu exekúciu pripúšťa zákon. Exekúciu bolo možné vykonať už aj na základe notárskych zápisníc, ktoré obsahovali právny záväzok a v ktorých bola vyznačená oprávnená osoba, povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila. Aj keď rozhodcovský rozsudok ustanovenie § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, v znení účinnom od 01.02.2002 výslovne za exekučný titul neoznačoval, od 01.07.2002 bolo možné viesť exekúciu aj na základe rozhodcovského rozsudku ako „na podklade iného vykonateľného rozhodnutia“, keďže zákon č. 244/2002 Z.z. priznával rozhodcovskému rozsudku s účinnosťou od 01.07.2002 rovnaké účinky ako právoplatnému rozsudku všeobecného súdu. V období od 01.07.2002 do 31.05.2010 bolo povinnosťou Exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak titulom bol rozhodcovský rozsudok, v lehote 15 dní od doručenia tejto žiadosti, pretože až s účinnosťou od 01.06.2010 bola v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zakotvená výnimka, že lehota 15 dní na poverenie exekútora na vykonanie exekúcie neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Exekučný poriadok s účinnosťou od 01.09.2005 v § 41 ods. 2 písm. c) za exekučné tituly označuje notárske zápisnice a v písm. d) vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené. Pod pojmom „vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských komisií a zmiery nimi schválené“ je potrebné rozumieť aj rozhodcovský rozsudok. Novela Exekučného poriadku uskutočnená zákonom č. 102/2011 Z.z., účinná od 01.06.2011 podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu vložením slov „rozhodcovských súdov“ do § 41 ods. 2 písm. d) iba odstraňuje rozporný výklad § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku, či pod vykonateľnými rozhodnutiami rozhodcovských komisií sa rozumejú aj rozhodcovské rozsudky. Z uvedeného teda vyplýva záver, že rozhodcovský rozsudok je exekučným titulom od 01.07.2002. V období od 01.07.2002 do 31.05.2010 mal Exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a ak bol exekučným titulom rozhodcovský rozsudok a mienil vydať poverenie, rozhodnúť do 15 dní od doručenia žiadosti. V období od 01.06.2010, pokiaľ chcel žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vyhovieť, už nebol viazaný lehotou 15 dní podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Súdna prax sa ustálila v závere, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak Exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (pozri napríklad uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS/605/2012 zo dňa 14.12.2012, sp. zn. II.ÚS/520/2012 zo dňa 10.07.2013, sp. zn. II.ÚS/248/2013 zo dňa 25.04.2013, sp. zn. II.ÚS/111/2013 zo dňa 13.02.2013).

Z obsahu exekučného spisu vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola zamietnutá. Exekučný súd preskúmaval predpoklady materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, čo je v súlade so súdnou praxou.

Ak Exekučný súd tak, ako súd už dôvodil, zistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V prípade zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 15-dňová zákonná lehota neplatí. Uvedené sa vzťahuje aj na prípad exekučného

konania, od ktorého odvodzoval navrhovateľ nárok na náhradu majetkovej škody a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, v ktorom došlo k zamietnutiu žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Preto v príčinnej súvislosti s týmto nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu Exekučného súdu.

K tomuto treba doplniť, že 15-dňová lehota na preskúmanie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je v súdnej praxi považovaná za krátku na to, aby mohol Exekučný súd náležite preskúmať predložený rozhodcovský rozsudok a žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s poukazom na to, že výkon rozhodnutia je integrálnou súčasťou práva na súdnu ochranu vzhľadom na zložitosť vecí, význam konania pre oprávneného a povinného, časovú náročnosť posúdenia exekučného titulu a jeho súladu s vnútroštátnym právnym poriadkom a predpismi EÚ. Poverenie na vykonanie exekúcie je individuálny právny akt, ktorý má priame právne účinky len voči osobe súdneho exekútora. Ide tu o procesný úkon Exekučného súdu adresovaný súdnemu exekútorovi, na základe ktorého súdny exekútor môže začať vykonávať exekúciu a ktorým súdny exekútor preukazuje svoje oprávnenie exekúciu vykonať (§ 36 ods. 3 Exekučného poriadku). V § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je zvýraznená zodpovednosť Exekučného súdu za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože vydanie tohto poverenia musí byť výsledkom náležitého preskúmania exekučného titulu, žiadosti o vydanie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie. Súd má zo zákona povinnosť pred udelením poverenia súdnemu exekútorovi skúmať, či sú naplnené formálne a materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie a musí byť zrejmé, že nárok, ktorého vymoženiu sa oprávnený domáha, nie je objektívne nemožný, neodporuje zákonu, neobchádza ho a nie je v rozpore s dobrými mravmi. Preto nie je možné vychádzať len z obsahu predloženého rozhodcovského rozsudku a preto bol Exekučný súd oprávnený vyžiadať si od účastníkov konania alebo od tretích osôb predloženie listín, prípadne aj celého spisového materiálu, ktoré sú podľa posúdenia Exekučného súdu relevantné a nevyhnutné z hľadiska jeho rozhodovacej činnosti. Potom ak Exekučný súd v exekučnom konaní z vlastnej iniciatívy riešil otázku, resp. otázku, ktoré boli podmienkami materiálnej vykonateľnosti exekučného titulu, rozhodcovského rozsudku, týmto postupom nedochádzalo k preskúmaniu vecnej správnosti predloženého exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku), ale len k posúdeniu, či predmetný exekučný titul, rozhodcovský rozsudok, je v súlade so zákonom. Súčasťou zmlúv o úvere boli rozhodcovské zmluvy, keď potom, ak Exekučný súd zistil, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená na základe neplatnej rozhodcovskej zmluvy, bol povinný z toho vyvodiť všetky právne dôsledky tak, aby zmluvná strana (spotrebiteľ) nebol týmto dotknutý, mal teda povinnosť žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietnuť (pozri napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/146/2011 zo dňa 13.10.2011, sp. zn. 3MCdo/11/2010 zo dňa 26.09.2011, sp. zn. 6Cdo/105/2011 zo dňa 10.10.2012, sp. zn. 6Cdo/230/2011 zo dňa 18.09.2012, sp. zn. 1MCdo/15/2012 zo dňa 22.05.2013, sp. zn. 2Cdo/239/2012 zo dňa 30.04.2013 a mnohé iné, tiež uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS/381/2012 zo dňa 22.08.2012, sp. zn. II.ÚS/545/2010 zo dňa 09.12.2010 a sp. zn. IV.ÚS/60/2011 zo dňa 03.03.2011, uznesenie Súdneho dvora Európskej únie vo veci zn. C-76/2010 Pohotovosť, s.r.o. proti W. T., zo dňa 16.11.2010). Od tohto záveru nie je žiadny dôvod odkloniť sa ani v prejednávanej veci. Ani v tomto Exekučný súd sa nedopustil nesprávného úradného postupu.

Ohľadne prípadných prietahov sa predmetnej exekučnej veci nevedlo disciplinárne konanie, o sťažnosti na prietahy v konaní nerozhodoval Ústavný súd SR, či Európsky súd pre ľudské práva, nebola uložená žiadna sankcia. Rovnako sa v exekučnom spise nenachádza úradný záznam o tom, že bola zo strany správy súdu riešená sťažnosť na prietahy v konaní. Ako bolo uvedené vyššie, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 09.09.2010 a Exekučným súdom bola zamietnutá uznesením zo dňa 05.05.2011. Proti uzneseniu o zamietnutí žiadosti navrhovateľ nepodal opravný prostriedok. Nakoľko bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená Exekučnému súdu po 01.06.2010, Exekučný súd pri rozhodovaní o tejto žiadosti nebol viazaný 15-dňovou lehotou, keďže exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok. Okrem toho z exekučného spisu vyplýva, že návrh na vykonanie exekúcie mal nedostatky, preto Exekučný súd musel najskôr príslušným procesným postupom tieto odstrániť.

Úlohou súdu je spravodlivé rozhodnutie v celom kontexte vzájomne sa odvíjajúcich skutočností a je správne a zákonné, aby bolo vydané spravodlivé rozhodnutie, prípadne ak bude vydané aj po lehote, keď záujem spravodlivosti a zákonnosti prevyšuje nad striktným dodržaním zákonnej lehoty. Aj v predmetnej exekučnej veci k spravodlivému a zákonnému rozhodnutiu bolo potrebné náležite preskúmať exekučný titul - rozhodcovský rozsudok a ďalšie listiny, priložené k návrhu na vykonanie

exekúcie, resp. bolo potrebné zabezpečiť opravu návrhu na vykonanie exekúcie, čo objektívne predĺžilo čas potrebný na takéto rozhodnutie. Navrhovateľ v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že by počas doby od doručenia žiadosti udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do vydania rozhodnutia tejto žiadosti bol v neistote, prípadne že by v dôsledku tejto neistoty mu akákoľvek škoda mala vzniknúť alebo vznikla. Nepreukázal príčinnú súvislosť, ani vznik škody, ani výšku škody. V zmysle judikatúry Ústavného súdu SR nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, nakoľko pojem zbytočné prieťahy je pojmom autonómny, ktorý nemožno vykladať a aplikovať materiálne.

Nakoľko navrhovateľ v súdnom konaní nepreukázal: a/ existenciu nesprávneho úradného postupu, b/ vznik škody, c/ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody, nevzniklo mu právo na náhradu škody, ani nemajetkovej ujmy. Nakoľko navrhovateľ nepreukázal predovšetkým existenciu nesprávneho úradného postupu, nebolo dôvodné sa ďalej zaoberať ďalšími predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu, pretože tieto musia byť splnené kumulatívne. Nebol potom dôvod odôvodňovať škodu a nemajetkovú ujmu, ktorú navrhovateľ nedôvodným nárokom uplatnil.

Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam a dôvodom, na základe ktorých návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, súd nevykonal dokazovanie ďalšími listinnými dôkazmi, a to konkrétne znaleckým posudkom pod poradovým číslom 1/2013 zo dňa 24.06.2013, vypracovaný znalcom Doc. JUDr. PhDr. Miroslavom Slašťanom, PhD., v ktorom malo byť úlohou znalca posúdiť, či je právom EÚ zakázané, aby majetkové spory, v ktorých zmluvnou stranou je spotrebiteľ, mohli byť rozhodované rozhodcom alebo rozhodcovským súdom v rozhodcovskom konaní, ktorý bol v origináli založený na tunajšom súde pod Spr. 1686/13 na základe podania spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, doručeného tunajšiemu súdu dňa 06.09.2013; a tiež znaleckým posudkom č. 1/2014 zo dňa 17.01.2014 vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickou univerzitou v Bratislave, v ktorom bolo úlohou znalca určiť výšku majetkovej škody, ktorá bola spôsobená nesprávnymi úradnými postupmi a nezákonnými rozhodnutiami okresných súdov v SR v exekučných konaniach, a to najmä v súvislosti s porušovaním zákonných lehôt a nečinnosťou, či zbytočnými prieťahmi v exekučnom konaní pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora, ktorý bol v origináli založený do spisu sp. zn. 13C/261/2012 do prílohovej obálky, nakoľko všetky relevantné skutočnosti, ktoré súd považoval za potrebné preskúmať na to, aby mohol vo veci rozhodnúť, mal preukázané z ostatných dôkazov, ktoré v konaní vykonal.

Z uvedených skutkových a právnych dôvodov súd návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

K výhrade, že navrhovateľ uplatnil nárok na súde predčasne, pretože v zmysle § 15 ods. 1 a § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., tento mal právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci sa domáhať na súde až po uplynutí 6 mesiacov odo dňa prijatia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom predbežné prerokovanie nároku je zákonom ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie, k tejto súd dopĺňa, že je neopodstatnená. Odporkyňa potvrdila, že takúto žiadosť navrhovateľ podal, len nebola úplná, kompletná a na výzvu navrhovateľ nepreukázal požadované skutočnosti, nedoplnil žiadané informácie, keď je však nepochybné, že odo dňa podania žiadosti, vo vyjadrení odporkyňa uvádza deň 23.04.2012, do 6 mesiacov od jej prijatia nedošlo k uspokojeniu nároku navrhovateľa na náhradu škody, a ani Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorému žiadosť bola doručená písomne, neoznámilo navrhovateľovi, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, preto navrhovateľ mohol sa dôvodne domáhať uspokojenia nároku na súde v občianskom súdnom konaní, avšak tento nárok nepreukázal.

Pokiaľ navrhovateľ v návrhu žiadal najprv o veci rozhodnúť tzv. medzitimným rozsudkom (§ 152 ods. 2 O.s.p.), len pre úplnosť súd uvádza, že ak súd uzná, že je tu dôvod pre postup podľa § 152 ods. 2 O.s.p., môže vydať medzitimný rozsudok aj bez návrhu účastníka konania. Ak súd takémuto návrhu účastníka konania na vydanie medzitimného rozsudku nevyhoví, nevydáva o tom zvláštne rozhodnutie a s týmto návrhom sa ani nemusí vysporiadať v odôvodnení rozhodnutia o veci samej.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnej odporkyni náhradu trov konania nepriznal, hoci táto ich navrhla priznať, nakoľko v konaní jej žiadne trovy nevznikli a zo súdneho spisu pre odporkyňu nevyplývajú žiadne trovy konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15-tich dní odo dňa jeho doručenia, prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, písomne v dvoch vyhotoveniach (§ 204 ods. 1 prvá veta O.s.p.).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3 O.s.p.) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha (§ 205 ods. 1 O.s.p.). Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť podpísané a datované. Podanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a príloh tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis s prílohami, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy (§ 42 ods. 3 O.s.p.).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti - Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia (§ 251 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. t.j.

1. sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov
2. ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania
3. účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený
4. v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie
5. sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný
6. účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom
7. rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát
8. súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil, tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav
9. sa rozhodlo bez návrhu, nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali
10. bol odvolacím súdom schválený zmier

b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci

c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,

d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a O.s.p.), t.j.

1. sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,

2. má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej

3. odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p.,

4. ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa

f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 O.s.p.).